

601.

Юничице, ти стара кметице!
Имашъ сина, що запъ не го чинишъ,
Тук' го пуцашъ сина по сокаци
По сокаци, на нови-те чешми,
На чешми-те моми задирае,
На невѣсти-те стомни кърши,
Стари баби на пѣтъ прѣсопка!“ —
„Ей селяни, селяни кметове!
Сами моми, сами врага бъркатъ,
Дворѣ ми съ пѣтища чиниле,
Конѣи съ отъ пайвани пуциле.“

602.

Малко дете вода лѣ
Со две малки бардачина;
Риба мренка го задира.
Дете веле емъ говоре:
„Немой, мренко, ме задирай,

Да не кажамъ на майка ми,
На майка ми на баща ми,
Да не сплетатъ тенка мрежа,
Дан' т' изловатъ, дан' те фататъ,
Дан' те варатъ сладка чорба!“

603.

Позаспалъ ми царъ Костадинъ
На соне-то му ѣ дошло,
Му ѣ дошло малко пиле
Малко пиле бильбильче,
Дѣ му веле, емъ говоре:

„Стани, стани царъ Костандинъ,
Теб' те викатъ масторе-то,
Да направивъ малъ манастиръ
Мала църква свѣти Георгія.“

604.

Съ невѣста си Марко говоре;
Невѣста-та каджъ Ангелина:
„Слушай, слушай, мори, що ке речамъ,
Запреди съ, мори, засукай съ,
Да испечишъ до две морски риби,
Да наточишъ крондилъ благо вино,
Да донесишъ на ладна механа;